

דף נט.

עין משפט א.ב.

חז"מ סימן שצד פעיף ו

ז. אכלה פירות דקל אחד, וכן הקוצץ פירות דקל חבירו ואכלם אם היה דקל שאין התמרים שלו יפות משערים אותו בששים ע"ג הקרקע, ואם הדקל שהתמרים שלו יפות ביותר משערים הדקל בפני עצמו כ"כ כמה היה שוה וכמה הוא שוה אחרי שאכל ממנו הפירות.

הגה: וי"א דאם לא נגמר גידולו ז משערים בששים.

דף נט:

עין משפט א.

אח"ע סימן צ פעיף יז

ז. אם האשה כתבה תחילה שאין לה שיעבוד על מקום זה, ואח"כ מכרו הבעל, אינה טורפתו, וכן אם מכר הבעל לאחד ולא רצתה לכתוב לו דין ודברים ומכר לאחר וכתבה לו דין ודברים אין לי ביני לביןך, אינה יכולה לטרוף שוב, ואפי' שבעלה מכר לשני שדה אחרת.

ז. לח. וכן אם קיבלה האשה בפירוש אחריות עליה שאם יטרוף בע"ח של בעלה היא תשלם ללוקח, אינה טוענת נחת רוח.

הגה: לט. אשה שסילקה כוחה מנכסי בעלה ר קודם שקנאן, יכול למוכרן ואין טענה של נ"ר.

הגה: מ. י"א דאם האשה קיבלה המעות במכירה ש אינה יכולה לטעון נחת רוח עשיתי לבעלי.

פ. מגמ' שם נ"ח ע"ב ומעובדא דרב פפא נ"ט ע"א.

צ. כך פירש הרא"ש שם דתלוי הדבר אם נגמר גידולו או לאו, דאם נגמר גידולו ראוי לעוקרו ולשותלו במקום אחר.

ק. כשמואל בגיטין נ"ח ע"ב.

ר. ממרדכי, ואפי' אם זה דבר שלא בא לעולם מ"מ סילוק מועיל, ח"מ.

ש. דהוי כתליוהו וזבין אבל אם בחינם נתן הוי כתליוהו ויהיב ואינו כלום, ח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

אח"ע סימן ק פעיף ג

ג. יא. אם ת ישנה קרקע לא משועבדת גובה ממנה כתובתה, ואם לאו טורפת אפי' ממה שמכר או נתן במתנה, בין בהיותו שכ"מ בין בבריא, ואפי' נתרצית למכירה שמכר אינו מועיל, אלא אם כן קנו ממנה א בשעת המכירה על רצונה.

ג. יב. מכר הבעל קרקע בחייה ולא נתרצתה, ואח"כ מכר קרקע אחרת או אותו קרקע לאחר ונתרצית וחתמה, אינה גובה מהאחרון, אבל מהראשון ב י"א דגובה וי"א שאינה גובה.

עין משפט ב.ג. חו"מ סימן שצג פעיף ד

ה. ו. עשה גדיש בתוך שדה חבירו שלא ברשות ואכלתם בהמתו של בעל השדה פטור^א, ואם הוחלקה בהן והוזקה בעל הפירות חויב, אם אכלה אותם והוזקה באכילתן פטור, אבל אם הגדיש ברשות בעל השדה חייב אע"פ שלא קיבל עליו בעל הגדיש לשמור^ד, שכיון שנתן לו רשות לגדוש הוי כאומר לו גדוש ואני אשמור.

ת. גיטין מ"ח ע"ב ונ"ה ע"ב.

א. ואינה יכולה לומר נחת רוח עשיתי לבעלי, כ"כ הח"מ.

ב. הדיעה הראשונה היא של התוס' בכתובות צ"ה ע"א ד"ה התם. והדיעה השניה היא של רש"י ורמב"ן שם ורמב"ם. ומכיון שהראשון מוחזק המוציא מחבירו עליו הראייה, כך פסק השו"ע בחו"מ סי' ק"ח, ועיין ח"מ ס"ק כ"ה, ואינו יכול הראשון לומר לה הנחתי לך מקום לגבות אצל השני שקנה אחרי, דשאני אשה מבע"ח שלא ניתנה כתובה להגבות מחיים, ולא שייך בה למימר אנת דאפסידת אנפשיך, כ"כ הח"מ בשם התוס' מר"ח ור"ת.

ג. ממשנה בב"ק נ"ט ע"ב.

ד. הסמ"ע בס"ק ז' כתב דכאן איירי דבעל השדה הוא השומר, ובכה"ג כשנתן לו רשות הוי כאילו אמר לו ואשמור אני לך, ובזה מודים גם הרי"ף והרמב"ם, אבל אם בעל הגדיש אינו שומר בעצמו בנתינת רשות עדיין לא קיבל השמירה ובזה יישב התמיהה הגדולה על הטור.

עין משפט ד.

חור"מ סימן תיח פעיף ז

ז. ח. השולח את הבעירה ביד חש"ו פטור מדיני אדם וחייב בידי שמים^ה, בד"א כשמסר לו גחלת וליבה אותה החש"ו שדרכה להתכבות מאליה, אבל נתן לו שלהבת חייב שהרי מעשיו של השולח גרמו^י.

עין משפט ה.

חור"מ סימן תיח פעיף ח

ח. ט. שלח את הבעירה ביד הפקח, השליח חייב לשלם^ז והשולח פטור וכן אם הניח שומר לשמור הבעירה והזיקה השומר חייב.

עין משפט ו.ז.ז.

חור"מ סימן תיח פעיף ט

ט. י. אחד הביא האור ואחד הביא אח"כ העצים המביא את העצים חייב^ח בדליקה, אחד הביא את העצים ואחד הביא אח"כ את האור המביא את האור חייב. בא אחר וליבה המלכה חייב^ט, ואם ליבתו הרוח שאינה מצויה^י הרי כולם פטורים, ליבה וגם ליבתו^כ הרוח חייב.

ה. במשנה בב"ק נ"ט ע"א, ולכאורא לא מפורש כאן שאמר לו לך עם גחלת זו ושרוף גדיש פלוני, דאולי בזה חייב וא"כ סרה תמיהת הש"ך על הסמ"ע בסוף סימן זה בסעיף י"ז, בסמ"ע ס"ק כ"ז, ובש"ך שם ס"ק ט'. וצ"ע.

ו. פסק כריש לקיש משמיה דחזקיה שהוא רבו של ר' יוחנן וכן פסק הרי"ף, ובפשטות הדברים אפי' לא מראה לו הגדיש ג"כ חייב דמעשיו גרמו.

ז. שם במשנה, וכן הדין במי שמסר שור ביד שומר ויצא והזיק, כמ"ש המחבר בסי' שצ"ו, ושם נתבאר דאם הוא שומר חנם או שומר שכר או שואל ודין שומר שמסר לשומר. סמ"ע ס"ק ז'.

ומה שלא כתב מר"ן דהמשלח חייב לצי"ש כתב הש"ך משום דהשליח הפקח כאן משלם, וכ"כ הריטב"א בקידושין ואם אין לשליח לשלם או הוא אלם, המשלח חייב לצי"ש. ומ"מ יש מי שכתב דפטור המשלח כיון שלא גרם לחבירו היזק בבירור, ועיין פ"ת ס"ק א'.

ח. ולשון הטור דלעולם האחרון חייב, וכתב ה"ה שם בהלכה ז' וכגון שהובערה ברוח מצויה תמיד והראשון פטור לפי שלא עשה כלום.

ט. שכיון שלא היתה מתלבה מאליה הראשונים פטורים.

י. שם במשנה ואם ליבתו הרוח כולם פטורים פירש בירושלמי ברוח שאינה מצויה. פי' שאינה מצויה אע"פ שבאה בעיתים הרבה וא"צ לומר רוח סערה שאינה נושבת אלא לעתים רחוקות, וכן הוא שם בירושלמי וכן עיקר, ה"ה, וסמ"ע ס"ק ט'.

כ. זה לשון הרמב"ם בפ"ד מנזקי ממון הלכה ז' והשיגו הראב"ד מדוע לא חילק כמו שחילקו בברייתא אם יש בליבו כדי ללבות חייב ואם לאו פטור, ועיין בבאר הגולה אות ג' שהאריך מאוד ליישב את דעת הרמב"ם, ועיין בש"ך ס"ק ד'.

הגה: אם הרוח המצויה ליבתו האחרון חייב, וה"ה אם היה רוח שאינה מצויה מנשבת ^ל בשעה שבא האחרון לשם הוא חייב.

הגה: וי"א דאין המלכה חייב כשגם הרוח ליבתו, אלא כשיש בליבוי שלו כדי ללבות ואין ברוח כדי ללבות, אבל אם אין בכל אחד מהם כדי ללבות, או שיש בכל אחד כדי ללבות פטור ^מ, וי"א דה"ה אם שנים ליבו ואין בכל אחד כדי ללבות שניהם פטורין ^נ.

ח"מ פימן תיח פעיף ז

עין משפט ט.

עיינ לעיל עין משפט ד

ל. כ"כ ה"ה בפ"ד שם.

מ. טור וב"י בשם הראב"ד והרא"ש, ואע"ג דלענין הזורה בשבת והרוח מסייעו חייב, שאני התם דמלאכת מחשבת אסרה תורה והרי מלאכת הזרייה דרכה בכך ע"י שהרוח מסייעו משא"כ כאן דהו"ל הוא רק גורם להזיק ופטור, והרמב"ם סבר דחייב כיון שהוא בעצמו ליבה ויש לו חלק בנזק ואינו דומה לגרמא בנזיקין דפטור. סמ"ע ס"ק י'.
נ. ממרדכי בפ' הכונס.